

Zneužívání: 82. Film Barbie a křesťanské poslání

Zneužívání

Film Barbie a křesťanské poslání jako boj o stvoření

Stejně jako mnoho dalších žen po celém světě jsme se i já a moje sestra Olivia šly společně podívat na nový film *Barbie*. Ano, obě jsme dospělé, ale rozhodly jsme se na tento film podívat, protože jsme si myslely, že to bude zábavný, nenáročný a odlehčený film, který nás rozesměje.

A ano, opravdu nás rozesmál.

Mezi mnoha humornými pointami (včetně několika momentů písničkových a tanečních vystoupení Ryana Goslinga v roli Kena) však film zanechal v divácích i několik poselství k zamyšlení. Jedno z

těchto poselství se týká boje za objevení svého poslání jako součásti stvoření.

Děj

Barbie sleduje cestu „stereotypní Barbie“, panenky (hraje ji Margot Robbie), která žije v Barbielandu a existuje jako model původní panenky Barbie – stereotypní Barbie. Nemá určenou práci ani hluboce vášnivý vztah se svým přítelem, panenkou Kenem. Jak vysvětluje vypravěč, je to prostě Barbie, která má každý den dobrý den.

A Ken, jehož práce je popsána jako „plážová“ (nikoliv plavčík), má dobrý den jen tehdy, když se na něj Barbie podívá. Protože on je prostě Ken a tohle je Barbieland.

A zatímco pro všechny ostatní Keny v Barbielandu to platí, pro ostatní Barbíny to neplatí. Ostatní Barbíny mají určená zaměstnání nebo role, které odrážejí skutečná vydání série panenek Barbie v průběhu historie. Jedna Barbie je například prezidentkou, zatímco jiná je lékařkou. Některé barbíny jsou dokonce mořské panny.

„Jako bytost, která byla stvořena, aby byla dokonalá a krásná, se Barbie cítí neuspokojená.“

Stereotypní Barbie, přestože by se měla mít každý den dobře, zjišťuje, že zažívá zvláštní, znepokojivé a neobvyklé věci (například má ploché nohy, které jí dokonale nesedí do podpatků). To ji podnítlí k cestě za dívkou ve skutečném světě, která si s ní hraje, protože příčinou jejich poruch musí být problém ve spojení mezi ní a touto skutečnou dívkou.

Abych minimalizovala spoilery, nebudu prozrazovat, co se stane s Barbie, když se dostane do skutečného světa, ačkoli se zmíním o tom, jak film skončí.

Stereotypní Barbie i spravedlivý Ken prožívají po své cestě skutečným světem chvíle sebepoznání. Jako bytost, která byla stvořena, aby byla dokonalá a krásná, Barbie zjišťuje, že je neuspokojená. Začne si klást otázku, co by se mohlo stát, kdyby už nebyla dost hezká na to, aby byla „Stereotypní Barbie“. Nebyla stvořena s nějakým úkolem nebo rolí; byla stvořena prostě proto, aby byla hezká.

A Ken byl stvořen, aby byl přítelem Barbie. Kdo by to byl, kdyby ho neměla ráda? Přestože je Ken vedlejší postavou Barbie, i on touží být někým jedinečným a smysluplným.

Tvůrkyně jako kreativní matka

A na konci filmu, tváří v tvář vynálezkyň panenky Barbie, Ruth Handlerové (hraje ji Rhea Perlmanová), Barbie žádá, aby našla smysl mimo povrchnost svého bytí. V upřímném, osobním rozhovoru se svou tvůrkyní se rozhodne být něčím víc než jen panenkou a vstoupí do světa lidí v naději, že by mohla být něčím víc než jen objektem něčí fantazie. Doufá, že se stane jedním z tvůrců hodnot.

Toto rozhodnutí je děsivé, smutné a obtížné a film neprozrazuje, k čemu přesně je Barbie ve skutečném světě povolána. Přesto si je Barbie jistá, že chce tomuto povolání říct „ano“. Po dlouhém životě v Barbielandu, ačkoli to pro ni znamená, že se musí vzdát jeho slepé dokonalosti, se rozhodne odejít a hledat hlubší smysl.

A její tvůrkyně je s tímto rozhodnutím spokojená. Jistě, Barbie se vymaňuje z hezkého, růžového stereotypního obrazu, který měla Handlerová na mysli, když panenku vytvářela, ale záměrem jejího vzniku nikdy nebyla nadvláda. Rozhodnutí objevit sama sebe je na Barbie a Handlerová jako její tvůrčí matka stojí láskyplně stranou a sleduje, jak to dělá.

„Tato volba, kterou Barbie činí, je velmi podobná volbě, kterou činíme my křesťané, když hledáme, objevujeme a odpovídáme na Boží povolání.“

Tato volba Barbie je velmi podobná volbě, kterou děláme my křesťané, když hledáme, objevujeme a odpovídáme na Boží povolání.

Během scény, kterou považuji za „povolání“ Barbie, hraje píseň od Billie Eilish s názvem [„What Was I Made For?“](#). V textu písně autorka popisuje, jak se snaží přijít na to, co by měla dělat. Je zmatená a rozpolcená, když se snaží objevit své vlastní poslání.

„Nevím, jak se mám cítit, ale jednoho dne možná to dokážu,“ zpívá. Ví, že její existence má nějaký smysl, který jednou najde, ale zdá se, že ho právě teď nedokáže pojmenovat.

Co znamená odpovědět na Boží volání?

Je těžké objevit sebe sama i v reálném světě.

Sebeobjevování vyžaduje velkou míru zranitelnosti spolu s ochotou činit nepříjemná, neznámá nebo děsivá rozhodnutí. A abychom to dokázali, musíme udělat to, co dělá Barbie: vést diskusi se svým Stvořitelem o tom, kdo jsme, kým jsme byli stvořeni a kým se potřebujeme stát, abychom žili svůj život naplno.

Ale objevit povolání (a říci mu „ano“) není tak jednoduché, jak se z této věty zdá.

Ve skutečnosti se po mně jako studentce, která se chystá nastoupit na bohosloveckou fakultu, často chce, abych se zamyslela nad svou cestou k rozpoznání povolání ke službě, abych přemýšlela o tom, jak toto povolání vypadalo v každé etapě mého života jinak, a ptala se, jak se bude stále více odhalovat, jak se bude můj život formovat na mé další duchovní cestě.

A i když bych si přála říct, že přesně vím, co to znamená, když říkám, že jsem „povolána do služby“, není tomu tak. Stejně jako Barbie jsem vykročila ze své komfortní zóny a hledám to, o čem vím, že to má hluboký smysl pro povolání a účel, jsem vedená rozhovory se svým Stvořitelem, ale nejsem si jistá, na jakou cestu se přesně vydávám.

„Stejně jako Barbie jsem vykročila ze své komfortní zóny a hledala to, o čem vím, že je hlubokým smyslem pro povolání a účel.“

Vím, že jsem volání řekla „ano“. Vím, že podstatou toho všeho je láska. A vím, že mám zkušenosti s psaním, výzkumem a sborovou službou - třemi oblastmi, díky nimž bych mohla najít měřitelný, označený účel -, ale tajemství Božího povolání není tak kategorické. Je třeba ho hledat, toužit po něm a pečovat o něj, a zároveň ho musí mít věřící, který je ochoten riskovat, aniž by věděl, co ho čeká.

A stejně jako Barbie i my doufáme, že budeme tvůrci hodnot. Při hledání svého poslání musíme mít dostatek víry v tajemství, abychom se jím nechali vést směrem k Boží cílevědomé lásce.

Jedna kamarádka z Wingate University mi kdysi popsala své povolání jako „nelineární“, což znamená, že nešlo po přímé cestě a obvykle obsahovalo nečekané zvraty. Zdá se, že bez ohledu na to, jak moc se snažíte dodržet to, co si myslíte, že by mělo být v plánu, vaše povolání vás nikdy nepřestane překvapovat, uvádět do rozpaků nebo vás nutit hlouběji přemýšlet o tom, kdo jste.

Při hledání tohoto povolání můžeme být ozvěnou Barbie nebo Billie Eilish, když Bohu klademe otázku: „K čemu jsem stvořen?“. Když vedeme tento rozhovor se svým Stvořitelem, musíme být ochotni říci: „Nejsem si jistý, ale tady jsem, Pane“.

Mallory Challis

[Baptist News Global](#)

Mallory Challis

Mallory Challis

Mallory Challis v současné době slouží jako Clemons Fellow s BNG a je senior na Wingate University. Jako Clemons Fellow píše a překládá články různých žánrů (rozhovory, názory, analýzy atd.), které jsou zveřejňovány na veřejné náboženské zpravodajské službě „Baptist News Global“. Na podzim zahájí studium na Wake Forest University School of Divinity.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)